

La Comédiathèque

Një vrasje e vogël pa pasojë

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Një vrasje e vogël pa pasoja

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

*Nga tradhtia bashkëshortore e pavullnetshme te vrasja po aq e pavullnetshme,
mjafton një hap, që hidhet fare lehtë.*

Më e vështirë është të zhdukësh trupin e krimit...

Personazhet

Alban

Ève

Christelle

*Ekziston edhe një variant i kësaj komedie për dy burra dhe një grua,
i disponueshëm në faqen e autorit.*

Akti I

Një sallon me atmosferë boheme borgjeze, paksa i rrëmujshtëm. Në dysheme bie pa pushim një celular i lënë aty. Hyn Alban, dukshëm i shqetësuar. Duart i ka me gjak. Ai e vështron celularin pa e prekur.

Alban – Dreqi ta hajë...

Celulari pushon së rëni. Ai nxjerr një shami, e merr me kujdes telefonin me të dhe e fut në xhep. Nxiton të vërë pak rregull në dhomë. Nga dyshemeja ngre një këmishë të përgjakur dhe e shqyrton i tmerruar.

Alban – O, jo, s'është e mundur...

Bie zilja e derës. Ai e fut këmishën poshtë një jastëku të divanit. Zilja bie sërish.

Alban – Po vij!

Ai largohet për një çast për të hapur derën dhe kthehet, i ndjekur nga Ève, grua e tij.

Ève – Më fal, prapë i harrova çelësat. Gjithsesi, sot më ka shkuar çdo gjë ters. Më caktuan si avokate nga gjykata për një grua të akuzuar për vrasje me dashje. Do të qeshësh: një mjeshtre punësh shtëpie që e kishte prerë të shoqin në tri copa me sharrë elektrike. Dhe mendo që... *(Ndërpret fjalën kur vëren se Alban nuk po e dëgjon.)* Ti s'dukesh mirë... Akoma s'e ke gjetur idenë për pjesën e re?

Alban – Po, por problemi nuk është aty...

Ève – Po fillon të më trembësh. Çfarë ka ndodhur? Mos më thuaj që nëna jote do të vijë për darkë!

Alban – Jo, jo, mos u shqetëso...

Ai ulet në divan.

Ève – Atëherë s'mund të jetë aq tragjike. Meqë ra fjala, çfarë do të hamë? S'kam fare dëshirë të gatuaj... Mund të porositim sushi e t'i hamë para televizorit, apo jo?

Alban – Po... Domethënë, jo... S'e kam mendjen fare aty.

Ève – Nuk e dija që të duhej ndonjë gjendje e veçantë shpirtërore për të ngrënë disa sushi... *(Ulet pranë tij në divan dhe e puth.)* Nuk është se po të propozoj të bëjmë dashuri si të çmendur, tani për tani, mbi qilimin e sallonit. *(Duke parë mungesën e entuziazmit të tij.)* Çfarë zjarrmie... Po porosis dy menu njëherë. Të paktën sushi kanë një të mirë: nuk ftohen...

Alban – Ndryshe nga kufomat.

Ève habitet nga ky koment makabër.

Ève – Mirë... Derisa të vijë porosia, do të më tregosh hallet e tua dhe unë do të bëj të pamundurën që të ta kthej gëzimin e jetës... *(Merr celularin dhe nis të formojë një numër.)* Të ëmbël apo të kripur?

Alban – Çfarë?

Ève – Salcën për sushi! Të ëmbël apo të kripur?

Alban – Nuk e di...

Ai ngrihet dhe nis të ecë sa andej-këtej.

Ève – Nga një të secilës, si zakonisht... *(Në telefon.)* Po, është për ta sjellë në shtëpi. Dy menu California. Pikërisht, numri nëntë, në rrugën tonë... Një salcë të ëmbël dhe një të kripur. Shumë mirë, faleminderit... *(E fut celularin në xhep.)* Për gjysmë ore... Hajde, ulu këtu pranë meje. Mami do të kujdeset për ty... *(Lëviz një jastëk për t'i bërë vend, vëren këmishën e përgjakur që del poshtë tij dhe e tërheq.)* Ç'është kjo tmerresi? Çfarë ka ndodhur këtu? *(Duke parë gjakun në duart e tij.)* Je lënduar?

Alban – Jo, unë... Ajo s'është këmisha ime, as gjaku s'është imi...

Ève – I kujt është, atëherë?

Alban – Dëgjo, Ève, kam përshtypjen se kam vrarë dikë...

Ève – Ke përshtypjen? Ç'po thua?

Alban – Jo, në fakt... nuk është përshtypje... Jam i sigurt...

Ève – Po mirë, Alban, kjo s'ka kuptim. Njeriu nuk vret dikë ashtu, kot. Shiko mua, për shembull. Sa herë më ka ardhur ta vras nënën tënde, por ende s'e kam bërë. E di pse?

Alban – Jo...

Ève – Sepse unë nuk jam kriminele, prandaj! Nuk veproj nga impulsi. Mendoj. Peshoj të mirat e të këqijat. Dhe i them vetes se njëzet vjet burg do të ishin çmim tepër i lartë për kënaqësinë e çastit që do të ndieja po ta mbysja nënën tënde.

Alban – Me sa duket, burrat u rezistojnë shumë më pak impulseve të tyre.

Ève – Dëgjo, Alban, unë shoh kriminelë çdo ditë në gjykatë. Dhe më beso, ti nuk ke fare profilin e një vrasësi...

Alban – Edhe unë kështu mendoja... Deri pak më parë.

Ève – Kjo qenka një ide për komedinë tënde të re!

Alban – Si, të lutem?

Ève – Një grua kthehet nga puna dhe burri i njofton se ka vrarë dashnorin e saj. Po e provon idenë me mua, apo jo?

Alban – Dreqin, Ève, kam vrarë dikë! Si duhet ta them që të më besosh?

Ève – S'mjafton të shpallesh vrasës, e di? Duhet edhe ta provosh.

Alban – Vërtet...?

Ève – Po ta dije sa njerëz marrin përsipër krime që s'i kanë bërë! Javën e kaluar mbroja në gjykatë një skaut të akuzuar se kishte vrarë një prift. Do të qeshësh, por edhe gjysmë duzine skautësh të tjerë mburreshin se e kishin vrarë ata... M'u desh të luftoja fort për ta bindur gjykatësin se vrasësi ishte pikërisht klienti im.

Alban – Mirë... Po si ia dole?

Ève – Shumë thjesht... Vetëm ai e dinte nën cilën pemë kishte varrosur trupin e priftit.

Alban – E pastaj?

Ève – E pastaj...? Ku është kufoma?

Alban – Në kuzhinë, këtu ngjitur.

Ève duket se e kupton më në fund seriozitetin e situatës.

Ève – Në kuzhinë? Po bën shaka...

Alban – Do të shkosh ta shohësh?

Ève hedh vështrimin nga kuzhina, ngurron, por heq dorë.

Ève – Po... çfarë ka ndodhur? Dhe kush është, në radhë të parë?

Alban – Është... Patrick.

Ève – Patrick?

Alban – Patrick.

Ève – O, jo... Jo Patrick...

Alban – Do të kishe parapëlqyer të vrisja dikë tjetër?

Ève – O Zot, Alban... Më thuaj që s'është e vërtetë...

Alban – Do të doja... Por, për fat të keq...

Ève – Kjo është ndonjë shaka, apo jo?

Alban – Këmishën e tij e ke në duar. Shiko... Inicialet i ka të gdhendura në kopsat e mëngëve.

Ève i sheh e shastisur kopsat e mëngëve.

Ève – P. S. ...

Alban – Patrick Sanchez. Madje nuk njohim asnjë tjetër që mban ende kopsa mëngësh, përveçse në ditën e martesës.

Ève – Po mirë, Alban... pse?

Alban – Ishte aksident...

Ève – Aksident? Domethënë... aksident në shtëpi?

Alban – Mund ta quash edhe ashtu, po...

Ève – Shpjegohu! Po krasitje gardhin e kopshtit dhe s'e vure re që ai ishte mbrapa duke urinuar, kështu që i preve... arterien e qafës? Nëse ndodhi kështu, mos ki merak, nuk është vrasje me dashje. Me një avokat të mirë...

Alban – Fatkeqësisht, nuk ndodhi tamam ashtu...

Ève – Po si ndodhi?

Alban – Ta quajmë më mirë... vrasje nga pakujdesia.

Ève – Si nga pakujdesia?

Alban – U grindëm me fjalë.

Ève – Folët? Do të thuash u grindët?

Alban – Po, ashtu... U grindëm, nëse do...

Ève – Pra, një grindje e dhunshme...

Alban – Aq e dhunshme sa përfundova duke e vrarë. Por po më duket sikur jam në një hetuesi.

Ève – Më fal... Deformim profesional.

Alban – Ajo që është e sigurt, është se e kam vrarë.

Ève është e dërrmuar.

Ève – Gjithçka është faji im...

Alban – Çfarë?

Ève – Jo drejtpërdrejt, por megjithatë...

Alban – Si na qenka faji yt?

Ève – Nuk do të të braktis, Alban. Një krim pasioni mund të mbrohet fare mirë në gjykatë.

Alban – Krim pasioni? E ke fjalën për... mua dhe Patrick?

Ève – E vrave sepse unë kam fjetur me të, apo jo?

Alban (*i shtangur*) – Ti ke fjetur me Patrick?

Një çast hutimi.

Ève – Nuk e vrave për këtë arsye?

Alban – Unë nuk e dija se ti kishe fjetur me të!

Ève – Ka ndodhur shumë kohë më parë...

Alban – Sa kohë?

Ève – S'e mbaj mend... Rreth gjashtë muaj...

Alban – Këtë quan ti shumë kohë? Pas pak do të më thuash se ka skaduar edhe afati i parashkrimit...

Ève – Ishte... aksident.

Alban – Sigurisht... Aksident shtëpiak?

Ève – Nuk ishte lidhje, Alban... Ndodhi vetëm një herë. Nuk e kam dashur kurrë...

Alban – Më qetëson jashtë mase... Të di që ti mund të flesh me burra që s'i do.

Ève – Jo me burra! Vetëm me Patrick, të betohem. Ishte një keqkuptim! Patrick! E imagjinon dot mua me Patrick?

Alban – Po të kujtoj se ai është shoku im më i mirë.

Ève – Po të kujtoj se ti e ke vrarë...

Alban – Po si ndodhi, atëherë?

Ève – Ishte... një ngatërresë.

Alban – E kuptoj... Një tradhti bashkëshortore e pavullnetshme, si të thuash...

Ève – Pikërisht!

Alban – Nuk kam dëgjuar kurrë një shpjegim më të neveritshëm. Kjo është linja jote e mbrojtjes?

Ève – Mos i ndërrojmë rolet, të lutem! Krimin e ke bërë ti, jo unë. Dhe tani ti do të japësh shpjegime para policisë.

Alban – Pra, ke ndër mend të më denoncosh?

Ève – Çfarë tjetër mund të bëjmë?

Alban – Këtë po mendoja edhe unë, në fakt. Para se të vije ti. Por tani që e di se Patrick ishte dashnori yt... askush s'do ta besojë se ishte një vrasje pa dashje!

Ève – Pra, tani qenka faji im! Dhe nuk ishte dashnori im, siç thua ti. Kemi fjetur bashkë vetëm një herë!

Alban – Sidoqoftë, do ta marrin për hakmarrje. Për një krim të paramenduar. Do të përfundoj në burg përjetë!

Ève – Do t'ua shpjegojmë...

Alban – Tradhtinë e pavullnetshme, do të thuash?

Ève – Hej! Unë s'kam vrarë njeri, dakord?

Një çast heshtjeje.

Alban – Po tani ç'do të bëjmë?

Ève – Si domethënë, ne?

Alban – Nuk do të më braktisësh, apo jo? Më tradhton me shokun tim më të mirë dhe tani që e kam vrarë, ti i lan duart?

Ève – Kur e vrave, ti nuk e dije ende se unë kisha fjetur me të!

Alban – Mos luajmë me fjalët, dakord?

Ève – Në fakt, tani që po mendohej... pse e vrave Patrick?

Alban – Një histori budallaqe.

Ève – Të dëgjoj...

Alban – Le të themi se... më rrëfeu që nuk i kishte pëlqyer fare pjesa ime e fundit.

Ève – Pjesa jote e fundit? «Mikrovala»?

Alban – Dakord, ndoshta nuk ishte më e mira.

Ève – Doli një dështim i djegur.

Alban – Faleminderit që ma kujtove me aq delikatesë...

Ève – Të kisha thënë se duhej ndryshuar titulli... Dhe për këtë e vrave? Sepse të tha që nuk i pëlqeu pjesa, të cilën, fundja, të gjithë e quajtën plehrë?

Alban – Duhet të ketë zgjuar mes nesh një rivalitet të fshehur prej vitesh. Me Patrick kemi qenë gjithmonë në garë. Edhe për vajzat, ndër të tjera. Që në gjimnaz...

Ève – Mirë, pastaj?

Alban – U kapëm me duar. Ai rrëshqiti dhe përplasi tëmthin në cepin e tavolinës.

Ève – Duke parë gjithë këtë gjak në këmishë, mendova se e kishin goditur me thikë.

Alban – Gjaku spërkati gjithandej. Nga sytë, hunda, veshët. Pati konvulsione për një çerek ore. Pastaj asgjë.

Ève – Dhe s'të shkoi ndër mend të thërrisje urgjencën?

Alban – Kur them një çerek ore, ndoshta ishin disa minuta, a disa sekonda. Isha në panik. I ngrirë. Nuk e kuptova sa kaloi. Kur vendosa të telefonoja, ishte tepër vonë... *(Bie zilha. Alban duket i shqetësuar.)* Mendon se janë ata?

Ève – Kush? Urgjenca?

Alban – Policia!

Ève – Po ti nuk i telefonove...

Alban – Ndoshta fqinjët dëgjuan diçka.

Ève – Ah, jo, duhet të jetë Christelle...

Alban – Christelle? Gruaja e Patrick?

Ève – Ti njeh ndonjë Christelle tjetër?

Alban – Po si mund ta ketë marrë vesh kaq shpejt?

Ève – Nuk e ka marrë vesh. Më telefonoi para një ore. M'u harrua fare. Donte të më fliste për diçka të rëndësishme. I thashë të vinte...

Alban – Nuk ia hapim derën.

Ève – Do t'i duket e çuditshme. I thashë se isha këtu.

Alban – Ke të drejtë... Hape ti. Unë do të fshihem në kuzhinë.

Ève – A nuk do të ishte më mirë t'ia thoshim të gjitha? Të mbaronte njëherë kjo punë...

Alban – T'i thuash se trupi i të shoqit ndodhet në dyshtemenë e kuzhinës këtu ngjitur, në një pellg gjaku? Mendon se kjo është mënyra e duhur për t'i njoftuar se ka mbetur e ve?

Zilja bie përsëri.

Ève – Mirë... Do të përpiqem ta përcjell shpejt, pastaj vendosim.

Alban – Vetëm mos e lër të hyjë në kuzhinë.

Alban shkon të fshihet në kuzhinë. Ève e fut sërish këmishën poshtë jastëkut dhe shkon të hapë derën.

Ève – Po vij!

Ève largohet dhe kthehet pak më vonë me Christelle.

Christelle – Më fal që erdha pa lajmëruar. Patrick nuk është këtu tek ju, apo jo?

Ève – Patrick? Ç'ide e çuditshme... Jo, pse?

Christelle – M'u duk sikur pashë skuterin e tij poshtë, por ndoshta u ngatërrova. Të gjithë skuterët i ngajnë njëri-tjetrit, apo jo?

Ève – Po... Sigurisht...

Christelle – Po Alban?

Ève – Po, po, është këtu, por... po punon. Për pjesën e re. E njeh kur shkruan...

Christelle – E kuptoj... Sidomos pas asaj fiaskos me pjesën e fundit... Si e kishte titullin?

Ève – «Mikrovala».

Christelle – S'kishte si të mos digjej në skenë.

Ève – Besoj se nuk ke ardhur për të folur për këtë...

Christelle – Më vjen shumë keq që ju shqetësoj. E di që s'është çasti i duhur, por është e rëndësishme.

Ève – Po ku ka problem! Nuk më shqetëson. Nëse s'mund të mbështetesh te miqtë kur ke nevojë... Do të pish diçka?

Christelle – Jo, faleminderit, jam mirë...

Ève – Shumë mirë... *(Tjetra e sheh e habitur.)* Dua të them... Ulu, të lutem... *(Christelle bëhet gati të ulet në divan, pranë jastëkut ku fshihet këmisha.)* Eee... jo, ulu më mirë këtu.

Ève i tregon Christelle një stol apo një ndenjësë të vogël, jo fort të rehatshme.

Christelle *(duke u ulur)* – Dakord...

Ève – E di si janë këta divanë... Të zë gjumi menjëherë. Jam disi e lodhur dhe... dua të jem plotësisht e përqendruar për të të dëgjuar... (*Merr një ndenjësë të ngjashme dhe ulet.*) E pra, ç'është kjo gjë kaq e rëndësishme që doje të më thoshe?

Christelle – E pra... S'do ta besosh... Sapo zbulova që Patrick më tradhton.

Ève – Jo?! Dhe ti nuk e dije?

Christelle – Po... jo. Pse, ti e dije?

Ève – Aspak! Doja të thosha... E di me kë?

Christelle – Jo tamam.

Ève – Aq më mirë, aq më mirë...

Christelle – Si domethënë, aq më mirë?

Ève – Jo, dua të them, a nuk do të ishte edhe më keq po ta dije me kë?

Christelle – Nuk e di...

Ève – Dhe fundja, ç'rëndësi ka? Kryesorja është që të tradhton, apo jo?

Christelle – Po... Në fakt ke të drejtë. Më e keqja do të ishte të më tradhtonte me dikë që njoh.

Ève – Pikërisht...

Christelle – E imagjinon? Zbulon që burri yt të tradhton me shoqen tënde më të mirë!

Ève – Çfarë po thua...?

Christelle – Jo, mos u shqetëso. Unë nuk do ta bëja kurrë një gjë të tillë.

Ève – Faleminderit.

Christelle – Sidoqoftë, mori fund. Do të divorcohem.

Ève – Mos u nxito kaq... Nuk është një vendim paksa i shpejtë? Ndoshta ishte një aksident...

Christelle – Aksident? Si? Mendon se njeriu përfundon brenda dikujt pa dashje? Nga pakujdesia? Se kishte mendjen gjetkë? Pastaj plotëson formularin e aksidentit dhe dëmet i paguan siguracioni?

Ève – Jo, sigurisht, por...

Christelle – Dhe kthehet në mbrëmje e i thotë gruas: «Ah, harrova të të tregoj, pata një aksident të vogël, përplasa fqinjën. Por mos ki merak, faji ishte i saj».

Ève – E përplasi fqinjën?

Christelle – Jo, e thashë sa për shembull! Ti je mirë? Më duket se kjo histori po të trondit më shumë ty se mua.

Ève – Jam e shqetësuar për ty. Ju ishit një çift kaq... Kur thoshim Patrick e Christelle, ishte si të thoshim...

Christelle – Si Alban e Ève.

Ève – Të mendoj se mund të ndaheni...

Christelle – Ja pra, e sheh? Asgjë s'zgjat përgjithmonë.

Ève – Edhe Adami me Evën, po të mendosh, nuk përfunduan aq mirë.

Christelle – Sidoqoftë, kurrë më nuk do të fle nën të njëjtën çati me atë maskara.

Ève – Të kuptoj, natyrisht...

Christelle – Dhe për divorcin po mbështetem te ti, apo jo?

Ève – Vërtet mendon? Nuk e di nëse... I njoh të dy, mund të jetë e sikletshme.

Christelle – Po bën shaka? Ti je shoqja ime! Patrick është shoku i Alban. Ne të dyja njiheshim para se t'i takonim ata, apo jo?

Ève – Kjo është e vërtetë...

Christelle – Janë të gjithë derra, të betohem... Nuk e kam fjalën për Alban, sigurisht.

Ève – Pa dyshim.

Christelle – Edhe pse, mes nesh, ata të dy janë njësoj...

Ève – Mos e tepro... Të siguroj se Alban...

Christelle – Prit ta shohësh, ky divorc do t'i kushtojë shtrenjtë. Ti je një vrasëse, apo jo?

Ève – Si, të lutem?

Christelle – Si avokate! Je një vrasëse, apo jo? Të paktën kështu e ke famën.

Ève – Vërtet?

Christelle – Paloma ma tha. E di, atë që e ndihmove të divorcohej.

Ève – Ah, po?

Christelle – Po, pra! Ishte martuar me një dentist. Kishte një klinikë të madhe në një lagje elegante të Parisit. Mesa duket, në karrigen e tij të dentistit pacientet nuk hapnin gojën vetëm për të mjekuar dhëmbët... Sidoqoftë, thonë se ti e le burrin pa asnjë qindarkë.

Ève – Mos e tepro... Kjo nuk është tamam detyra e një avokateje. Divorci është, mbi të gjitha, dështimi i një projekti të përbashkët jete. Ne jemi këtu për ta bërë ndarjen sa më pak të dhimbshme...

Christelle – Mos u bëj modeste. E di që je vrasëse në gjykatë. Dhe po të paralajmëroj: Patrick do t'ia marr gjithçka, deri në pikën e fundit të gjakut.

Alban kthehet, me një përparëse të njollosur me gjak.

Alban – Përshëndetje.

Christelle – Kujtova se po shkruaje pjesën tënde të ardhshme të suksesshme...

Alban – Po gatuaja edhe pak...

Christelle – Ashtu, ë?

Alban – E di, shkrimi ka shumë gjëra të përbashkëta me gatimin... Përbërës të mirë në fillim. Receta e duhur. Pak kripë, pak spec. Pastaj e lë të ziejë ngadalë...

Christelle – E kuptoj... Nuk e dija që kishe edhe dorë të mirë në kuzhinë... Cila është specialiteti yt?

Alban – Pate nga mishi i derrit të egër.

Ève – Receta e tij e famshme sekrete. Kur e përgatit, askujt s'i lejohet të hyjë në kuzhinë...

Alban – Po ti, si je?

Ève – Patrick na la... Dua të them, Christelle... Ajo ka vendosur të largohet nga Patrick...

Alban – Vërtet?

Christelle – Sapo mora vesh që ai maskara më tradhton. Ti dije gjë?

Alban – Unë? Absolutisht jo! Pse do të dija gjë unë?

Christelle – E di që është solidariteti mes burrave. Kur u duhet t'i sigurojnë një alibi shokut. Apo edhe një dhomë të lirë...

Alban – Të betohem që e ke gabim, Christelle... Mbi të gjitha, ne jemi miq. Si mund të mendosh që...

Christelle – Më fal, jam e acaruar... Po filloj të flas kot.

Ève – Rri këtu pak, sa të qetësohesh. Pastaj kthehu e fli në shtëpi dhe nesër do të flasim prapë, me mendje të kthjellët. Dakord?

Christelle – Në shtëpi? Të thashë, as që bëhet fjalë! Madje, meqë jeni të dy këtu, dua t'ju kërkoj një nder...

Alban – Po...?

Christelle – A do t'ju shqetësonte po të flija këtu sonte?

Ève – Domethënë...

Christelle – Nesër do të gjej një zgjidhje... Ose do të shkoj te mamaja. Por sonte... *(Shpërthen në lot.)* Kam nevojë të kem njerëz pranë... Dhe ju jeni miqtë e mi të vetëm...

Ève afrohet për ta ngushëlluar.

Ève – Po, patjetër...

Christelle – E dija se mund të mbështetesh tek ju... Nuk mund t'i flas mamasë për këtë tani. Ajo e urrente Patrick. Gjithmonë më thoshte se ishte burrë grash. Fatkeqësisht kishte të drejtë. Por tani s'dua të dëgjoj ligjëratat e saj. Ndërsa me ju...

Ève – Sigurisht, jemi këtu. Apo jo, Alban?

Christelle – Jeni miq të vërtetë. Më prekni shumë...

Christelle bie në krahët e Ève.

Ève – Mos u shqetëso, gjithçka do të rregullohet... Shpresoj...

Alban – Po ju lë mes vajzash, unë po e mbaroj patenë...

Ève e sheh teksa largohet, e tmerruar.

Christelle – Po ta kisha përballë tani, s'e di ç'do t'i bëja, të betohem... Edhe mua më vjen ta bëj grirë atë derr, ta kthej në mish për pate.

Ève – Hajde, mos thuaj ashtu...

Christelle (*duke fshirë lotët*) – Më vjen shumë keq që po të tërheq në këtë hall.

Ève – Je më mirë?

Christelle – Pak... Por tani do të pija diçka...

Ève – Eee... Po... Çfarë do?

Christelle – Një gotë ujë nga rubineti mjafton. Por mos u shqetëso, shkoj e marr vetë në kuzhinë.

Ève – Jo!

Christelle (*e habitur*) – Ah, po, e harrova... Pateja e derrit të egër.

Ève – Ty të duhet diçka e fortë, më beso.

Christelle – Nuk e di nëse...

Ève – Do të të shoqëroj. Edhe mua më duhet diçka që të më mbledhë veten.

Christelle – Vërtet?

Ève merr nga dollapi një shishe dhe dy gota, të cilat i mbush. E ngre gotën për të bërë dolli.

Ève – Hajde, nuk do ta lëmë veten të na marrë poshtë, apo jo? (*E tronditur.*) Do t'ia dalim...

Ève shpërthen në lot. Këtë herë Christelle afrohet për ta ngushëlluar.

Christelle – E dija që ishe shoqe e mirë, por nuk e mendoja se kjo do të të prekte kaq shumë...

Ève e merr veten.

Ève – Hajde, të bëjmë një dolli. Nuk do ta kthejë Patrick, por do të na qetësojë pak.

E zbraz gotën me një frymë. Christelle bën të njëjtën gjë.

Christelle – Uau... Kjo zgjon edhe të vdekurin...

Ève – Ah, sikur të mundej...

Christelle – Çfarë është?

Ève – Alkool nga patatet.

Christelle – Ah, po... I ndihet mirë... Në fakt, nuk ka shumë shije, apo jo?

Ève – Jo.

Christelle – Por ta hap mirë frymëmarrjen...

Ève – Po...

Heshtje.

Christelle – Si kam mundur të jem kaq budallaqe...?

Ève – Si?

Christelle – Me Patrick! Nuk vura re asgjë...

Ève – Ndoshta do të kthehet... Është thjesht një makth, do ta shohësh, dhe do të zgjohemi të gjithë.

Christelle – Fatkeqësisht, nuk besoj... Më pyete më parë nëse e dija kush ishte...

Ève – Kush?

Christelle – Ajo me të cilën më tradhton Patrick!

Ève – E pastaj?

Christelle – Sikur të ishte vetëm një...

Ève – Si domethënë?

Christelle – Rastësisht ia gjeta fjalëkalimin kompjuterit që gjoja e përdorte për punë. Dhe zbulova se Patrick kishte llogari në një faqe takimesh...

Ève – Në një faqe...?

Christelle – «TakimePaDetyrim.com»... Ai nuk më tradhton me një grua, Ève. Më tradhton me qindra!

Ève – Jo, s'ka mundësi!

Christelle – Është i fiksuar pas seksit, të them. Të vjetra, të reja, të shëndosha, të dobëta, bionde, brune... S'bën dallim. I sulet kujt do që lëviz.

Ève – Ah, po...?

Christelle – Tani po e njoh vërtet... Sikur t'i shihje fotografitë e tyre intime...

Ève – Domethënë ai vendos edhe fotografi të...?

Christelle – Jo, e kisha fjalën për bisedat e tyre intime. Në faqen e takimeve.

Ève – Ah, natyrisht. Diku duhet të ketë një kufi.

Christelle – Mund të të them se Patrick i shtyn kufijtë goxha larg...

Ève – Deri në atë pikë?

Christelle – Sikur t'i lexoje ato biseda... Dhe ta mendosh, me mua është gjithë rutinë...

Ève – Edhe me mua njësoj... Dua të them, me mua dhe Alban.

Christelle – Ki kujdes. Mendon se i njeh burrat, pastaj një ditë...

Dëgjohet zhurma e një thike elektrike, e një prerëseje gardhesh ose e një motor-sharre...

Ève – Po krasit gardhin...

Christelle – Ndërsa përgatit patenë e derrit të egër?

Zhurma shtohet.

Ève – Më mirë të shkoj të shoh ç'po bën... Ti shko e vendosu në dhomën e miqve.

Christelle – Dakord. Mos u shqetëso, e di ku është... Dhe faleminderit përsëri për gjithçka.

Christelle del. Alban kthehet.

Alban – Ku shkoi ajo?

Ève – E mbyta dhe e lashë në vaskë për momentin. Më mirë t'i heqim qafe të gjithë dëshmitarët e padëshiruar.

Alban – Nuk e ke bërë vërtet?!

Ève – Jo, sigurisht! Po ti? Do të ma shpjegosh ç'po ndodh? Ç'është gjithë ajo zhurmë?

Alban – Nuk mund ta lija në mes të kuzhinës.

Ève – E pastaj?

Alban – E futa në ngrirës. Derisa të vendosim ç'të bëjmë me trupin.

Ève – Dhe ndërkohë krasite gardhin? Në kuzhinë?

Alban – Jo, por... nuk hynte i tëri...

Ève – O Zot... Kjo s'është e mundur... Si përfunduam kështu, Alban? Po telefonoj policinë menjëherë.

Ajo nxjerr celularin.

Alban – Do të më çosh në burg?

Ève – Aty e kanë vendin kriminelët, apo jo?

Alban – Të përsëris që ishte aksident.

Ève ndërron mendje.

Ève – Të paktën, a je i sigurt që kishte vdekur?

Alban – E ke fjalën nëse jam i sigurt që kishte vdekur para se ta prisja në tri copa me prerësen e gardhit? Sepse tani besoj se s'ka më asnjë dyshim...

Ève – Nuk e kisha imagjinuar kurrë se një ditë do t'i dëgjoja këto fjalë nga burri me të cilin jam martuar.

Alban – E di formulën... Në të mirë e në të keq... Duhej ta mendoje më parë.

Ève – Para çfarë?

Alban – Para se të më tradhtoje me Patrick, për shembull...

Ève – Je çmendur, Alban. Ke nevojë për ndihmë. E thua vetë, ishte vrasje e pavullnetshme. Do të kërkojmë që të merret parasysh një çrregullim i përkohshëm mendor.

Ève formon një numër.

Alban – Mos e bëj...

Ève – Është e vetmja zgjidhje, më beso.

Alban – Do të të quajnë bashkëpunëtore.

Ève – Pse, të lutem?

Alban – Gruaja e tij është këtu. Ti nuk i the asgjë.

Ève – Po pse do të të ndihmoja të bëje një gjë të tillë?

Alban – Sepse ai të tradhtonte edhe ty! Deshe të hakmerreshe.

Ève – Si domethënë, më tradhtonte edhe mua?

Alban – Ju dëgjova më parë. Unë e njoh llogarinë e tij në atë faqe takimesh...

Ève – Pra, ti e dije?

Alban – E di, kur vjen puna për seksin, burrat mburren shumë... Nganjëherë pyet veten nëse i tradhtojnë gratë vetëm që të mund të mburren me pushtimet e tyre para shokëve. Është instinkti i gjahtarit...

Ève – Dhe mua s'më the gjë?

Alban – Ç'dobi do të kishe po ta dije? Përveçse do të ndiheshe në siklet me Christelle...

Ève – E kuptoj, pra deshe të më mbroje. Sidoqoftë, unë s'kisha asnjë arsye për ta vrarë Patrick.

Alban – Ashtu mendon...?

Ève – Pse do ta bëja?

Alban – Xhelozia. Edhe ti. Ashtu si Christelle...

Ève – Po ti je i çmendur...

Alban – Mendoje se ishe e vetmja. Nuk e përballove dot kur zbulove se ishe vetëm një nga dhjetëra aventurat e tij. Dhe kur të thashë se doja ta vrisja, më ndihmove. Edhe ti për t'u hakmarrë.

Ève – Je vërtet i çmendur, Alban!

Alban – Të çmendur jemi të dy. Siç thuhet, tenxherja gjen kapakun. I shoh që tani titujt e gazetave: «Çifti djallëzor copëton trupin e mikut më të mirë dhe e mban në ngrirësin e kuzhinës. Pastaj darkon i qetë me vejushën në dhomën ngjitur...»

Ève – Do t'ia tregojë policisë një histori të tillë? Vetëm për të më marrë edhe mua në fund të humnerës? Kjo është monstruoze!

Alban – Nuk do ta tregoj unë! Këtë do të mendonte gjykatësi. Edhe nëse këmbëngul që jam i vetmi fajtor, ai do të bindet se po përpiqem të të mbroj.

Ève duket e tronditur.

Ève – Ashtu mendon?

Alban – Sidoqoftë, kjo do t'i japë fund karrierës tënde si avokate. Kush ia beson divorcin një gruajë që i copëton dashnorët me prerësen e gardhit?

Ève – Fatkeqësisht, ke të drejtë...

Alban – Dhe e imagjinon veten duke i treguar gjykatësit se më tradhtove pa e kuptuar?

Ève – Po është e vërtetë, të betohem!

Alban – Një tradhti e pavullnetshme? Ma trego, të shohim nëse mund të bindësh të paktën mua...

Ève – Ishte fundjava kur kishe shkuar jashtë Parisit për premierën e «Mikrovalës». Unë duhej të isha në një qytet tjetër për një proces që në fund u shty.

Alban – Thuaj më mirë se nuk doje të shihje atë katastrofë...

Ève – Sidoqoftë, asnjëri prej nesh nuk do të ishte në shtëpi. Pra, shtëpia duhej të ishte bosh.

Alban – Patrick më kishte kërkuar çelësat që të takonte një nga aventurat e tij. Domethënë, ishe ti?

Ève – Aspak! U ktheva papritur në mes të natës. Nuk e dija që ia kishe dhënë shtëpinë... dhe shtratin tonë bashkëshortor, që të flinte me një nga dashnoret!

Alban – Është i vetmi krevat dopio që kemi... Po pastaj?

Ève – Pastaj shkova drejt e në shtrat, sapo u ktheva.

Alban – Me Patrick...

Ève – E pashë që ishte dikush në shtrat, por mendova se ishe ti! Mendova se kishe vendosur të ktheheshe po atë natë, sapo kishte mbaruar premiera. Duke ditur se do të ishte një dështim, nuk më habiti...

Alban – Faleminderit...

Ève – Nuk bëra zhurmë, që të mos të zgjoja.

Alban – Por partneri yt u zgjua gjithsesi.

Ève – Ajo femra e Patrick duhet të ketë ikur në mes të natës. Kurse atij, me sa duket, i ishte hapur përsëri oreksi.

Alban – Pra, ti hyre si zëvendësuese. U fute në lojë në pjesën e dytë, si të thuash...

Ève – Ai duhet të më ketë marrë për atë tjetrën. Vetëm mëngjesin tjetër e kuptova se njeriu në shtrat nuk ishte ti. Edhe pse diçka më kishte habitur...

Alban – Pse, ishte më mirë se zakonisht?

Ève – Nuk thashë këtë... Le të themi se ishte ndryshe... Dhe nuk e kuptoja pse këmbëngulje të më quaje «Alexandra 69».

Alban – Pra të nxori të gjitha marifetet, ë?

Ève – Le të themi se... kisha kohë pa parë aq shumë... fantazi.

Alban – Dhe tani po tallesh me mua...

Christelle kthehet.

Christelle – Më fal... Mund të më japësh një furçë dhëmbësh? Ika me nxitim. S'e kisha parashikuar...

Alban – Sidoqoftë, sonte ki kujdes të mos ngatërrosh shtratin... Nuk i dihet...

Christelle – Eee, po...

Alban – Po ju lë... Besoj se keni shumë gjëra për t'i treguar njëra-tjetrës... Përvoja për të shkëmbyer...

Ai del.

Christelle – Ç'donte të thoshte?

Ève – Nuk e di... Në fakt, po...

Christelle – Çfarë?

Ève – Më akuzon se e kam tradhtuar.

Christelle – Dhe... është e vërtetë apo jo?

Ève – Ishte një tradhti... e pavullnetshme.

Christelle – Një tradhti e pavullnetshme...? Është shaka?

Ève – Jo.

Christelle – Vërtet, ë...

Ève – Një ditë u ktheva në shtëpi. Në shtratin tim ishte një burrë. Vetëm mëngjesin tjetër kuptova se nuk ishte im shoq...

Christelle – Po tallesh?

Ève – Aspak.

Christelle – Kujt do t'ia mbushësh mendjen me këtë, Ève? Besoj se jo burrit tënd...

Ève – Ke të drejtë... Është krejt e pabesueshme.

Christelle – Sa keq, në fakt. Imagjino: kënaqësia pa ndjenjën e fajit.

Ève – Dhe pa ndëshkimin...

Christelle – Të paktën ia vlejti?

Ève – Duhet ta pranoj se... po, ia vlejti vërtet.

Christelle – Ta tradhtosh pa e ditur nuk është tamam tradhti, apo jo...? (*Të dyja shpërthejnë në një të qeshur nervoze.*) Po... Por nëse Patrick do të guxonte të më tregonte një histori kaq qesharake, do të thoshte se më merr për budallaqe...

Ève – Sigurisht, por... nuk mendon se në një martesë duhet të dish edhe të falësh?

Christelle – Të falësh? Të betohem se mund ta vras.

Ève – E ke sa për të thënë, shpresoj.

Christelle – Ti s'ke menduar kurrë të vrasësh dikë?

Ève – Epo...

Christelle – Nëse Alban do të të tradhtonte, për shembull, do të mund ta vrisje?

Ève – Pse? Ke ndonjë informacion të veçantë për këtë?

Christelle – Jo, jo, aspak...

Ève – Po... ti vetë, nuk e ke tradhtuar kurrë Patrick?

Christelle – Jo... Domethënë... Varet se çfarë quan tradhti.

Ève – Vërtet?

Christelle – Dua të them, teknikisht...

Ève – E kuptoj... Seksi oral quhet tradhti? Gjëra të tilla...

Alban kthehet.

Alban – Mirë... Mund të ulemi në tryezë.

Ève – Në tryezë? Ke vendosur të rrëfesh gjithçka?

Alban – Po flisja vetëm për darkën...

Christelle – Ah, po, vërtet... Pateja e derrit të egër...

Ève – Po shkoj të freskohem pak...

Ève del. Heshtje e sikletshme.

Christelle – Nuk ia ke treguar?

Alban – Çfarë?

Christelle – Për atë rrëshqitjen tonë të vogël, Vitin e Ri të kaluar.

Alban – Aspak! Pse?

Christelle – Nuk e di... Po më duket e çuditshme...

Alban – Nuk është ajo arsyeja, të siguroj.

Christelle – Sepse s'kemi folur më kurrë për të... Unë isha pak e dehur. Edhe ti... Por ajo s'do të thoshte asgjë, apo jo? Ishte vetëm... një aksident i vogël.

Alban – O, jo... Mos fillo edhe ti me këto aksidentet...

Christelle – Më fal që e përmenda, nuk duhej...

Alban – E kam harruar prej kohësh...

Ève kthehet, disi e shqetësuar.

Ève – E pra, do ta hamë atë derrin e egër?

Bie zilja e derës.

Alban – Kush mund të jetë tani...?

Ève – Policia?

Christelle, e habitur nga sjellja e tyre, u hedh një vështrim të shqetësuar.

Alban – Po shkoj unë... Nëse nuk kthehem për pesë minuta, lajmëro avokaten time...

Ève i hedh Christelle një vështrim domethënës, për ta qetësuar.

Ève – Është një lojë e vogël mes nesh.

Christelle – Në rregull...

Ève – Të pëlqen mishi i derrit të egër?

Christelle – Po, domethënë...

Alban kthehet me një qese.

Alban – Ishin sushi-t.

Ève – Ah, po, e vërtetë, i kisha harruar fare.

Christelle – Pra keni porositur edhe sushi?

Një çast sikleti.

Errësirë.

Akti II

Christelle – Urime për patenë, Alban. Ishte vërtet e shijshme.

Alban – Faleminderit... Më vjen keq për kokrrën e saçmës që gati të theu dhëmbin. Sado të tregohesh i kujdesshëm, ndonjë kokërr mbetet gjithmonë.

Christelle – Nuk qenka e lehtë të zhdukësh çdo gjurmë të krimit, ë? Por nuk e dija që ishe gjahtar...

Ève – Jo, çuditërisht, as unë...

Alban – Në ditët e sotme nuk është gjë me të cilën mburresh.

Christelle – Pra, ti e ke vrarë vërtet atë derrin e egër?

Alban – Ah, e di... Sapo kam filluar. Nuk jam ndonjë mjeshtër në të shtënat.

Christelle – Po, e konfirmoj...

Alban – E kisha fjalën me pushkë. Në gjueti...

Christelle – Por një derr i egër është goxha i madh. Nuk të duhet të jesh snajper për ta qëlluar, apo jo?

Alban – Në fakt ishte më tepër... aksident.

Christelle – Aksident? Vërtet, ë...

Alban – Po kthehesha duarbosh nga gjuetia... Me Patrick, pikërisht. Në rrugën e kthimit, ky derr i egër m'u hodh para makinës.

Christelle – Mbase ishte derr në depresion. Deshi t'i jepte fund jetës së tij si derr...

Alban – Po, ndoshta...

Christelle – Nuk të mungon guximi, duhet pranuar...

Alban – Si?

Christelle – Dua të them, merresh me shumë veprimtari në ajër të pastër... Gjueti, golf...

Ève – Ti luan edhe golf?

Alban – Po, kam filluar pak përsëri...

Christelle – Dhe... luan vërtet golf me Patrick apo është thjesht alibi që ia siguroje për takimet me dashnoret?

Alban – Jo, jo, luajmë vërtet golf, të betohem. Patrick është shumë i dhënë pas lojës... Dua të them... është lojtar shumë i mirë.

Christelle – Po... Sipas tij ka një fushë shumë të bukur me tetëmbëdhjetë vrima në një pyll afër Parisit... Madje ka edhe një hotel, besoj.

Ève – Sa bukur... Duhet të më marrësh një ditë edhe mua, Alban. Do të kisha qejf ta provoja golfën.

Christelle – Sidoqoftë, do të më japësh recetën e patesë. Ah, jo, e vërtetë, më fal... Edhe ajo është sekret...

Heshtje e sikletshme.

Ève – Pak sallatë tjetër?

Christelle – Faleminderit, vërtet... Nuk mund të ha më asgjë...

Alban – Nëse do të shkosh të pushosh pak, mos ngurro.

Christelle – Me gjithë ç'po më ndodh, s'besoj se do të fle shpejt... Por është ngushëlluese të dish se në raste të tilla mund të mbështetesh te miqtë.

Ève – Ndihi si në shtëpinë tënde, Christelle...

Alban – Një ëmbëlsirë?

Ève – Kemi akullore në ngrirës...

Christelle – Faleminderit, jo... Po shkoj të laj duart, nëse s'ju prish punë...

Ajo ngrihet.

Alban – Më mirë në banjë, kuzhina është disi rrëmujë...

Ajo del. Alban merr sërish pate.

Ève – Të shoh, po e përballon mirë... Të paktën nuk të është prerë oreksi...

Alban – Do të ndihmonte gjë po të vdisja nga uria?

Ève – Ç'të shtyu t'i thoshe që je gjahtar?

Alban – Nuk e di... Më doli vetvetiu... Duhej të shpikja diçka, për të mos e lënë të fuste hundët në kuzhinë.

Ève – Dhe kjo pate? Çfarë është saktësisht? Apo është më mirë të mos pyes fare...?

Alban – Jo, jo... Kjo është e vërtetë... Është pate nga mishi i derrit të egër...

Ève – Duhet të flasim edhe për golfën, sepse ai golfi yt më duket pak i dyshimtë...

Alban – Por unë s'kam gjë për të fshehur...

Ève – Përveç një kufome... Po të pyes për herë të fundit: nuk është ndonjë shaka? Sepse do të ishte një shaka vërtet e shëmtuar. Kujto se gruaja e tij është në dhomën tjetër...

Alban – Shko e hidhi një sy ngrirësit, po deshe. Por po të paralajmëroj, pamja nuk është e këndshme.

Ève – Nuk dua të shoh asgjë. Dhe nuk dua të di asgjë.

Alban – Vështirë se mund të pretendosh që nuk dije gjë... Nuk po flasim për ndonjë foshnjë të ngrirë mes dy qeseve me mish të grirë. Po flasim për një burrë një metër e nëntëdhjetë e pesë, të ndarë në tri copa nga gjashtëdhjetë e pesë centimetra...

Ève – Po ti je përbindësh... E di sa rëndë dënohet fshehja e një kufome? Do që t'i kaloj vitet më të bukura të jetës në burg?

Alban – Jemi në të njëjtën barkë, Ève. Duhet të më ndihmosh!

Christelle kthehet.

Christelle – Do t'i telefonoj.

Ève – Nuk jam e sigurt se është ide e mirë.

Christelle – Duhet ta marrë vesh që po e lë!

Ève – Nuk do të mendohesh pak më shumë?

Christelle – E kam menduar mirë, të betohem. Nuk do t'ia fal kurrë atë që më bëri.

Alban – Por për ta folur me të, nuk mund të presësh deri nesër?

Christelle – Nëse nuk kthehem sonte, ai do të pyesë veten ku jam. Do të thërrasë policinë.

Ève – Ah, po, atëherë... Ndoshta është më mirë ta lajmërosh.

Alban – Në gjendjen ku ndodhet, nuk besoj se do të thërrasë policinë, por sidoqoftë...

Christelle – Në ç'gjendje?

Alban – Dua të them... Ndoshta e ka kuptuar diçka dhe nuk ndihet aspak rehat me këtë histori.

Ève – Pse nuk kthehesh thjesht në shtëpi? Nesër është ditë e re...

Christelle – Kurrë më nuk do të fle një natë nën të njëjtën çati me atë maskara.

Ève – Mendon se je në gjendje t'i flasësh?

Christelle – Mos u shqetëso, nuk do të nis të diskutoj me të shitjen e shtëpisë dhe kujdestarinë e qenit. Do t'i them të kontaktojë avokaten time. Domethënë ty.

Alban – Pra, ti do të merresh me divorcin?

Ève – Nuk e di... Po... Christelle ma kërkoi...

Alban – Mirë... Nëse këmbëngul t'i telefonosh tani... do që të të lëmë vetëm?

Ève – Nëse do pak qetësi, mund të shkosh në...

Alban – Vetëm në kuzhinë jo.

Christelle – Jo, nuk më pengoni. Përkundrazi.

Ajo formon numrin. Dëgjohet telefoni që bie në dhomën ngjitur.

Christelle – Çudi, sikur po bie këtu afër...

Alban – Duhet të jetë imi.

Christelle – Po pse nuk përgjigjesh?

Alban – Po, po... Po shkoj...

Ai del, nën vështrimin e habitur të Ève.

Christelle – Bie, por askush nuk përgjigjet...

Ève – Po... Nuk më habit.

Christelle – Pse e thua?

Ève – Nëse e ka parë numrin tënd dhe e di pse e merr... mbase parapëlqen të mos përgjigjet.

Christelle – Është ai... Patrick? I di të gjitha. Çfarë? Po, bëj edhe të pafajshmin. Pikërisht, golfi yt me tetëmbëdhjetë vrima. Si e ke nofkën në «TakimePaDetyrim.com»? Ah, po, Patrick327. Me sa duket, ka shumë idiotë si puna jote në atë faqe, me të njëjtin emër. Maskara! Vetëm kaq ke për të thënë? I mjeri ti. Mbaroi, Patrick327. Herën tjetër që ke ndonjë gjë për të më thënë, fol me avokaten time. E njeh shumë mirë, është Ève. Po, Ève! Gruaja e Alban, shokut tënd më të mirë. Kjo ta mbylli gojën, ë? Mirupafshim, maskara! (*E fut celularin në xhep.*) Sa mirë është t'i nxjerrësh të gjitha...

Ève ka mbetur pa fjalë.

Ève – Kush ishte?

Christelle – Si, kush? Ai, natyrisht. Kush tjetër?

Ève – Patrick? Çfarë të tha?

Christelle – Jo shumë. Çfarë mund të thoshte? Por kishte një zë të çuditshëm. Besoj se do të marr një aspirinë. Po më fillon migrena... Mund të marr pak ujë në banjë?

Ève – Sigurisht.

Christelle – Maskarai...

Christelle del. Alban kthehet.

Alban – Gjithçka në rregull? Ç'po ndodh?

Ève – U talle keq me mua!

Alban – Çfarë?

Ève – Christelle sapo foli me Patrick në telefon.

Alban – Isha unë.

Ève – Si?!

Alban – Celulari i Patrick! Ishte në xhepin e tij, natyrisht, dhe aty mbeti... U përgjigja unë, që të mos ngjallja dyshime...

Ève – Jo! Prandaj më tha që kishte zë të çuditshëm.

Alban – Bëra si në filma. Fola përmes një shami.

Ève – Ti je vërtet i sëmurë...

Alban – Kështu do të kemi një alibi. Nuk mund ta kem vlarë këtu një orë më parë, nëse ajo sapo foli me të.

Ève – Përveç rastit kur policisë i shkon ndër mend të gjejë vendndodhjen e telefonatës. Dhe zbulon se erdhi nga kuzhina jonë.

Alban – Mendon se do të merren deri aty me këtë punë?

Ève – Po flasim për një krim, gjithsesi.

Heshtje. Alban bën sikur do të qajë.

Alban – Sikur ta dije sa pendohem... Ah, sikur ta ktheja kohën një orë mbrapa... Por nuk është e mundur...

Ève – E vrave vërtet sepse nuk i kishte pëlqyer pjesa jote?

Një çast.

Alban – Jo... Jo vetëm për këtë...

Ève – Po atëherë, pse?

Një çast.

Alban – Më rrëfeu se kishte fjetur me ty.

Ève – E kuptoj... Dhe pse nuk ma the menjëherë?

Alban – Doja të shihja nëse do të ma rrëfeje vetë...

Ève – Pra, as ti nuk e besove kur të tha se ishte një keqkuptim i thjeshtë.

Alban – Patrick nuk tha se për të ishte keqkuptim. Ky është problemi...

Ève – Maskarai... Do ta vras!

Alban – Unë e bëra tashmë... Të kërkoj vetëm të më ndihmosh të zhduk trupin. Nëse më do... Më do?

Ève – Sigurisht që të dua. Si mund të dyshosh?

Alban – Të besoj.

Ève – Po ti mua? Më beson nëse të them se fjeta me të gabimisht?

Alban – Po përpiqem... Pranoje se nuk është e lehtë...

Ève – Çfarë mund të bëj për të të treguar sa shumë të dua...?

Alban – Ke bërë tashmë shumë. Por ke të drejtë, nuk kam asnjë shans të shpëtoj. Dhe nuk dua të të marr me vete në burg si bashkëpunëtore. Do të thërras policinë.

Ève – Jo, prit!

Alban – Çfarë?

Ève – Nuk dua t'i kalosh vitet në burg.

Alban – Po çfarë të bëjmë, atëherë?

Ève – Do të të ndihmoj të zhdukësh trupin e Patrick...

Alban – Dhe si mund ta bëjmë?

Ève – Më beso, si avokate shumë klientë më kanë treguar sekretet e tyre. Dhe kam mësuar disa mënyra mjaft të thjeshta për ta kaluar trupin e një burri gati dy metra të gjatë nëpër tubin e shkarkimit të vaskës, pasi ta lësh një natë në një banjë me sodë kaustike.

Alban – Mirë...

Ève – Por së pari duhet ta heqim qafe atë.

Alban – Ta heqim qafe atë?!

Ève – Dua të them, të mos na sillet më nëpër këmbë!

Alban – Më trembe...

Christelle kthehet.

Christelle – Ç'janë këto fytyra? Ka ndonjë problem?

Ève – Jo, jo, aspak.

Christelle – U shtriva pak, por nuk po më zë gjumi.

Alban – Pse nuk pimë diçka për t'u qetësuar?

Christelle – Nuk e di, me gjithë ato ilaçe që mora... Më mirë të mos i përziej me alkoolin, apo jo?

Ève – Hajde, një gotë e vogël pas darke nuk i ka bërë keq askujt.

Christelle – E vërteta është se ai derri i egër më rëndoi pak në stomak... Ishte i mirë, por... pak i rëndë, apo jo?

Ève mbush tri gota dhe në njërin fut fshehurazi një tabletë.

Alban – Ah, prapë e nxore atë alkoolin që të djeg fytin...

Christelle – Alkoolin e patates...

Ève – Është specialitet i një fshati të vogël në provincë.

Christelle – I një fshati?

Alban – Ève ka një xhaxha që jeton atje. Është klerik. E distilon natën fshehurazi, me një kazan të paligjshëm, në bodrumin e kishës së tij.

Christelle, e humbur në mendime, mezi i dëgjon.

Christelle – S'e di ku mund t'i takonte gjithë ato dashnore.

Alban – Hotele ka gjithandej, e di.

Christelle – Ishte kaq koprrac. Vështirë ta besoj. Madje jam e bindur se është regjistruar në atë faqe vetëm që të mos paguante prostituta. Sepse, më beso, nga fotografitë e aventurave të tij, nuk ishte aspak përzgjedhës...

Ève – Faleminderit...

Christelle e sheh e habitur.

Alban – Po pse po flet për të në kohën e shkuar?

Christelle – Si?

Ève – The: «Ishte kaq koprrac».

Christelle – Sepse për mua ai ka vdekur.

Ève – Hajde, mos thuaj ashtu...

Christelle – Ose mbase ndonjë mik ia jepte apartamentin... Në raste të tilla burrat janë shumë solidarë, fatkeqësisht. Nuk e kam fjalën për ty, Alban, sigurisht...

Alban i mbush sërish gotën.

Alban – Hajde, po e torturon veten... Pi më mirë pak.

Christelle – S'e di ç'kam... Më parë s'mbyllja dot sytë, tani më ka zënë një përgjumje e tmerrshme... Besoj se do të shkoj të fle...

Ajo rrëzohet përtokë.

Alban – Mesa duket, ilaçet e saj bënë efekt më në fund...

Ève – Më tepër i bënë efekt pilulat e gjumit që ia hodha në gotë.

Alban – Nuk e ke bërë vërtet?!

Ève – Tani kemi kohë të merremi rehat me trupin.

Alban – Me trupin e saj?

Ève – Me atë të Patrick! Ndihmomë ta çojmë në dhomën e miqve. Do të zgjohet nesër dhe do të jetë zyrtarisht e ve.

Alban – Madje do t'ia kemi kursyer ndërlikimet e divorcit.

Ève – Në fund, po i bëjmë një nder.

E tërheqin nga këmbët jashtë skene dhe kthehen menjëherë.

Alban – Po me Patrick ç'të bëjmë?

Ève – Soda kaustike mund të marrë shumë kohë.

Alban – Sidomos nëse Christelle do të bëjë banjë nesër në mëngjes...

Ève – Ke të drejtë...

Alban – Do ta ndajmë Patrick në tri qese plehrash. Pastaj do ta çojmë për një shëtitje në pyll...

Ève – Ose në kopsht zoologjik. E kam parë në një film... E hedhim në kafazin e bishave dhe s'merr vesh njeri gjë.

Alban – E imagjinon të kalosh kontrollin e sigurisë të kopshtit zoologjik me tri qese plehrash?

Ève – Mund të kalojmë gardhin natën?

Alban – Pylli i Vincennes-it do të na bëjë punë. Kam një lopatë në strehën e kopshtit.

Ève – Po për... Patrick, do që të të ndihmoj?

Alban – Pjesën më të madhe e kam bërë, merrem unë. Është punë shumë e ndyrë...

Ève – Si të duash...

Ai del.

Ève – Shpresoj të mos jem duke bërë ndonjë marrëzi, por tani është vonë të kthehem mbrapsht. Edhe një gotë e fundit për rrugë...

Ajo i hedh vetes një gotë dhe e zbraz me një frymë. I bie celulari.

Ève – Alo... (*E shtangur.*) Patrick? Nëse është shaka, është shumë pa shije. Je ti, Alban? Më fal, Patrick, je vërtet ti? Jo, jo, nuk jam e habitur, por... Në fakt, po, paksa... Ah, ke harruar celularin këtu. Po, më tregoi për... bisedën tuaj... Po pse shkove e ia tregove atë histori? Mirë, tani u tha... Një ditë do të dilte në shesh... Dakord, do t'ia them... Mirë. Faleminderit që telefonove. Meqë ra fjala, a ke folur me Christelle? Po, besoj se dyshon për diçka. Mund të thuhet edhe ashtu... Mirë, mirupafshim, Patrick... (*E mbyll.*) Maskarai, si u tall me mua...

Alban kthehet me qese plehrash.

Ève (*sikur të mos ketë ndodhur gjë*) – E mbarove?

Alban – Po. Mora pak kohë, nga ngrirja copat po ngjiteshin në fund të ngrirësit... M'u desh të përdor një kazmë akulli...

Ève – I shkreti Patrick... Sa e çuditshme të shohësh si po niset drejt riciklimit të madh...

Alban – Sidoqoftë, nuk e di si të të falënderoj. Është një provë e pabesueshme dashurie.

Ève – Pra, ma fal atë tradhtinë e pavullnetshme?

Alban – Sigurisht... Më tregove sa shumë më do.

Ève – Dhe unë ta fal që e fute shokun tënd më të mirë në shtratin tim pa më thënë gjë, dakord?

Alban – Kam edhe dy qese për të marrë.

Ève – Do të të ndihmoj...

Alban – Je e sigurt?

Ève – Siç the edhe ti më parë... Në të mirë e në të keq...

Ata dalin. Christelle shfaqet, ende e përhumbur.

Christelle – Jeni këtu? Ku dreqin e kam lënë celularin?

Ajo i vështron me kureshtje qeset e plehrave. Tek kërkon telefonin, gjen poshtë jastëkut të divanit këmishën e përgjakur me kopsat e mëngëve... E habitur, zgjohet pak nga përgjumja. Hap një qese dhe e mbyll menjëherë, e tmerruar... Dy të tjerët kthehen me dy qeset e mbetura.

Alban – Christelle, ç'po bën këtu?

Ève – Nuk po fle?

Christelle – Jo... Domethënë, po... Vetëm se kisha harruar celularin...

Alban – Po bëheshim gati të nxirrnim plehrat...

Christelle – Do të shkoj të shtrihem prapë. Mos u merrni me mua...

Ajo del, dukshëm e frikësuar.

Alban – Mendon se dyshon për diçka?

Ève – Ndoshta duhet ta vrasim edhe atë, ë?

Alban – Pra, do të ishe gati të vrisje për mua? Pothuajse po më tremb...

Ève (*e ngazëllyer*) – E njeh këngën e Edith Piaf për dashurinë? (*Duke kënduar.*) Do të tradhetoja atdheun, do të mohoja miqtë, po të ma kërkoje ti.

Alban (*i shqetësuar*) – Dëgjo, duhet të të rrëfej diçka...

Ève – Mos më thuaj që ke vrarë edhe dikë tjetër!

Alban – Jo, pikërisht... Domethënë, po, por...

Ève – I shkreti Patrick... Ishte mik, në fund të fundit. Do të doja t'i thosha lamtumirë për herë të fundit. Në cilën qese e ke futur kokën?

Alban – Po të isha në vendin tënd, nuk do ta bëja...

Ève – Besoj se duhet të flasim pak, apo jo...?

Alban – Mirë, në qeset e plehrave nuk është Patrick.

Ève – Si domethënë nuk është Patrick? Ke vrarë dikë tjetër?

Alban – Jo, dua të them, nuk kam vrarë njeri... Si munde ta besojë një gjë të tillë?

Ève – Të them të drejtën, nuk jam më e sigurt për asgjë... (*Hap një qese dhe buzëqeshja i ngrin.*) Jo... Ç'tmerr... Pra, vërtet paske vrarë dikë?

Alban – Jo, pra! Domethënë, po, por...

Ève – Çfarë është kjo?

Alban – Derri i egër...

Ève – Derri i egër? Po mirë, Alban, ti nuk je gjahtar... Apo kjo është edhe një gjë që ma ke fshehur?

Alban – Nuk merrem me gjueti, mos ki merak. Por historia e derrit të egër është e vërtetë.

Ève – Vërtet? Do të kisha shumë dëshirë ta dëgjoja...

Alban – Isha me Patrick, pikërisht. Kishim luajtur golf.

Ève – Tani golfi... Mos më thuaj që gjatë lojës, mes vrimës së shtatëmbëdhjetë dhe të tetëmbëdhjetës, vrave një derr të egër me top golfi?

Alban – Po ktheheshim me makinë nga golfi. Në mes të pyllit përplasëm një derr të egër. Për pak u vramë edhe vetë. Sepse një derr dyqind kilogramësh, kur e godet me nëntëdhjetë kilometra në orë, të bën gjëmën, edhe po të kesh një fuoristradë të madhe.

Ève – Pra, na e shkatërrove edhe makinën...?

Alban – Nuk është kjo më e keqja, apo jo? Sidoqoftë, dolëm nga rruga... Patrick ishte pak i trullosur.

Ève – Dhe pastaj?

Alban – Meqë ishte ende gjallë, vendosa ta çoja për mjekim.

Ève – Patrick?

Alban – Derrin e egër! E futëm në bagazh. Por kur mbërritëm te veterineri, kishte ngordhur nga plagët.

Ève – Kush?

Alban – Derri i egër!

Ève – Në rregull...

Alban – Meqë derri ishte gjithsesi në bagazh... Nuk dinim ç'të bënim me të. Patrick dha idenë të bënim pate...

Ève – Ah, po, ishte... Një ide e mirë... Por atëherë... pse shpike gjithë këtë histori?

Alban – Teksa po copëtonim kafshën... Patrick më rrëfeu se kishte fjetur me ty.

Ève – Të copëtoje një derr të egër duhet t'ia ketë zgjuar frymëzimin... Po çfarë të tregoi? Sepse Patrick e dinte shumë mirë që ishte në shtratin e mikut të vet.

Alban – Po, prandaj e ndiente veten fajtor. Donte të lehtësonte ndërgjegjen.

Ève – Ndërgjegjen? Patrick?

Alban – Ke të drejtë, besoj se donte kryesisht të më poshtëronte... Duke u fshehur pas idesë se ishte një tradhti e pavullnetshme... siç thua ti.

Ève – Dhe pastaj?

Alban – Më në fund pranoi se e dinte fare mirë ç'po bënte... dhe ndoshta edhe ti...

Ève – Maskarai... Të betohem se unë...

Alban – Të besoj. Donte vetëm të më lëndonte. Ta thashë, gjithmonë ka qenë xheloz për mua. Në të vërtetë më ka urryer gjithnjë. Pra, u kapëm me duar dhe...

Ève – Prandaj ka gjak në këmishë...

Alban – Jo, ai është gjaku i derrit të egër, kur e futëm në bagazh...

Ève – E kuptoj...

Alban – Pastaj u pajtuam. I dhashë një këmishë tjetër dhe iku.

Ève – Dhe më pas?

Alban – Kur erdhe ti, isha i zemëruar me ty. Që s'më kishe thënë se kishe fjetur me të. U ndjeva i tradhtuar. I mashtruar.

Ève – Më fal. Por të betohem, unë nuk e dija...

Alban – Atëherë më erdhi kjo ide. Krejt papritur. Të copëtoja atë kafshë të shkretë më kishte trullësuar. Recetën e kisha gjetur në një revistë për shtëpinë...

Ève – Në një revistë?

Alban – Për të të ndëshkuar. Të thashë se e kisha vrarë. Doja të shihja si do të reagoje. Dhe pastaj një gënjeshtër solli tjetrën...

Dëgjohet sirena e policisë. Ève vëren këmishën që del nga një qese.

Ève – Duhet të jetë Christelle... Pa qeset dhe këmishën... Duhet të ketë thirrur policinë...

Dikush godet fort derën. Christelle hyn me një thikë të madhe në dorë.

Christelle – Mos u afroni, o të çmendur...

Ève – Qetësohu, do të të shpjegojmë gjithçka. Ishte thjesht një shaka budallaqe...

Alban – Nuk është Patrick në ato qese plehrash, të betohem.

Christelle – Mos lëvizni, se ju qëllova!

Alban – Po ti ke thikë...

Ève – Po hap një qese, shikoje me sytë e tu.

Ajo i tregon ç'ka brenda një qeseje.

Christelle – Po çfarë është ky tmerr?

Alban – Është derr i egër! Shiko! Është plot me qime.

Christelle – Edhe Patrick kishte plot qime!

Ève – Jo deri në atë pikë...

Christelle – Nga e di ti?

Zë nga jashtë – Policia!

Alban – Ti i thirre. Më mirë shpjegoju ti gjithçka.

Ève – Nuk do të jetë e lehtë...

Christelle – Në rregull...

Christelle del.

Alban – Më vjen keq. Ishte marrëzi nga ana ime. Por u ndjeva i tradhtuar...

Ève – Është edhe faji im... Duhej të të kisha treguar menjëherë. Por kisha frikë se nuk do të më besojë...

Alban – U sollëm si budallenj të dy.

Ève – Ja pse nuk është kurrë zgjidhje t'i fshehësh problemet nën qilim... Një ditë të plasën në fytyrë...

Alban – Po. Prandaj edhe ti duhet t'ia thuash.

Ève – Çfarë?

Alban – Christelle! Për Patrick.

Ève – Fundja, ai e tradhton me kë t'i dalë përpara.

Alban – Po, por ti je shoqja e saj më e mirë...

Christelle kthehet.

Christelle – Gjithçka u rregullua, ikën. Më falni, nuk e di ç'më gjeti.

Ève – Sonte jemi të gjithë pak të tronditur... Ndoshta është hëna e plotë...

Christelle – Nuk e dija që sonte ishte hëna e plotë.

Ève – Sidoqoftë, edhe po të mos jetë, ashtu duket.

Alban – Po ju lë vetëm, besoj se keni diçka për t'i thënë njëra-tjetrës...

Alban del.

Christelle – Ç'donte të thoshte?

Një çast.

Ève – Edhe unë kam fjetur me Patrick.

Christelle – Çfarë?!

Ève – Të betohem, ishte... krejt e pavullnetshme.

Christelle – Pra, historia që më tregove më parë, ishe ti... me Patrick?

Ève – Doja të ta tregoja prej kohësh, por nuk dija si.

Christelle – Po si është e mundur?

Ève – Ai maskarai i Alban ia jepte shtratin tonë martesor për takimet e tij të fshehta...

Christelle – Mirë, të besoj... Dhe nuk dua të di më shumë... Jemi shoqe të mira, apo jo?

Ève – Faleminderit, Christelle.

Christelle – Të gjithave mund të na ndodhë të bëjmë gabime kur kemi pirë pak si shumë.

Ève – Unë isha krejt esëll.

Christelle – Mirë, kjo s'ka rëndësi. Fajtori i vërtetë në këtë histori është Patrick. Më mirë të mos e kem tani përballë, se jam e aftë ta vras!

Ève – Njeriu nuk vret dikë ashtu, mos ki merak... Por nëse të duhet avokate, jam këtu... Për divorcin, dua të them...

Christelle – Faleminderit... Mirë, besoj se duhet t'ju lë. Edhe ju keni gjëra për të sqaruar... Do të fle te mamaja. Do t'i them se kam harruar çelësat.

Ève – Shumë mirë... Nesër gjithçka do të duket më qartë... Për të gjithë ne...

Christelle largohet. Alban kthehet. Ata ulen në divan dhe heshtin për një çast.

Alban – Ishte vërtet e pavullnetshme?

Ève – Le të themi se ishte... e pavetëdijshme.

Alban – Mirë, do të bëj sikur e besoj.

Përqafohen.

Ève – Por është e vërtetë se që atëherë më është zgjuar dëshira seksuale...

Alban – Po, e kam vënë re. Pyesja veten pse.

Ève – Duhet ta bëjmë më shpesh këtë.

Alban – Do të thuash... këto takime në errësirë në shtratin tonë martesor...?

Ève – Ke edhe shokë të tjerë të cilëve ua jep apartamentin për të fjetur me dashnoret?

Alban – Po mendoja më tepër për të kundërtën. Duhet të kesh edhe ti shoqe që i tradhtojnë burrat dhe kërkojnë një vend për aventurat e tyre... Po të kujtoj se ti je një hap përpara... Tani është radha ime.

Ève – Më vjen keq, kam vetëm shoqe besnike...

Alban – E kam të vështirë ta besoj... Do të flasim prapë... Por duhet të pranoj se edhe mua më ngacmon kjo ide...

Muzikë. Ata puthen.

Errësirë.

Epilogu

Tri valixhe janë vendosur në një cep të sallonit. Alban hyn nga jashtë dhe heq pardesynë.

Alban – Zemër! Je këtu!

Ève hyn.

Ève – E pra, si shkoi?

Alban – Pjesa u pëlqeu shumë. Kanë vendosur ta vënë në skenë në fillim të sezonit.

Ève – Vërtet? Sa fantastike!

Alban – Dhe u duk titulli gjenial.

Ève – «Një vrasje e vogël pa pasoja»... Tingëllon më bukur se «Mikrovala»...

Alban – Sepse është marrë nga jeta...

Ève – Ose pothuajse...

Puthen.

Alban – E pra, fundi i mirë i rregullon të gjitha.

Ève – Gjithmonë kam besuar te ti... Edhe kur më tregoje përralla që s'i besonte askush.

Alban – Në fund, kjo provë na afrooi më shumë. Të premtoj se kurrë më nuk do të të gënjej.

Ève – Dhe unë se nuk do të të fsheh më asgjë.

Vështrimi i Alban bie mbi valixhet.

Alban (*i shqetësuar*) – Ç'janë këto valixhe? Po më lë që tani? Pas gjithë asaj që sapo më the...

Ève – Janë të Christelle. Më pyeti nëse mund të vijë ta kalojë natën këtu. Me sa duket, gjërat me Patrick nuk kanë shkuar aspak mirë... Nuk ka ku të shkojë.

Alban – Çfarë telashi... Nuk do ta heqim qafe kurrë...

Ève – Ia kemi një borxh, në fund të fundit...

Alban – Mirë... Por jo më shumë se një natë...

Bie zilja.

Ève – Duhet të jetë ajo...

Alban – Mirë, po marr shampanjën.

Ève – Për të festuar divorcin e Christelle?

Alban – Për të festuar shfaqjen e pjesës sime! S'ka gjë, do ta pimë edhe me të.

Alban del. Ève shkon të hapë derën dhe kthehet me Christelle.

Ève – Nuk dukesh mirë. U grindët, apo jo?

Christelle – Dëgjo, Ève... Besoj se bëra një marrëzi...

Ève – Po më tremb, Christelle... Ç'lloj marrëzie?

Christelle – Besoj se kam vrrarë Patrick.

Ève – Ah jo, këtë histori ma kanë treguar njëherë. Jo dy herë!

Christelle – Patëm një sqarim të vogël të dy. Shpejt u bë sherr i madh. I thashë të largohej menjëherë nga shtëpia.

Ève – Dhe pastaj?

Christelle – Epo... Shkoi të merrte valixhet. Pas kësaj, gjërat dolën pak jashtë kontrollit.

Ève – Pak?!

Christelle – Po prisja një pulë... Kisha një thikë elektrike në dorë dhe... u nxeha pak.

Ève – Po ku është? Në spital?

Christelle – Fatkeqësisht ishte tepër vonë për ambulancën. Doja vetëm ta trembja. U afrua për të më sfiduar. Unë bëra një lëvizje të pavullnetshme dhe... ia preva arterien e qafës.

Ève – O Zot... Makthi vazhdon. Po ku është ai?

Christelle i tregon valixhet me sy.

Christelle – Epo... Në valixhe...

Ève – Jo!

Christelle – Do të më duhen këshillat e tua, Ève.

Ève – Këshillat e mia si avokate? Mos mbaj shumë shpresa, Christelle. Edhe pse jam «vrasëse» në gjykatë... Këtë nuk do të mund ta paraqesim si aksident shtëpiak...

Christelle – Unë po mendoja më tepër ta kalonim nëpër shkarkimin e vaskës, pas një banje të vogël me sodë kaustike...

Ève – Duhet ta bisedoj me Alban...

Alban kthehet, fytyrëqeshur, duke mbajtur lart një shishe shampanje.

Alban – Shampanjë!

Dy të tjerat e shohin të shtangura.

Errësirë.

Fund.

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.